

[Miljøministeren]

ind i den. Det er klart, at vi til en vis grad har to modstridende lovforslag, hvis vi ikke accepterer, at nærmiljøet og fjernmiljøet ikke rigtig har noget med hinanden at gøre.

Jeg vil godt sige om det, at jeg synes, der er god basis for, at vi får drøftet spørgsmålet nærmere i udvalget og prøver at finde en løsning på det. Om det så skal være løsningen, at vi fastsætter det hele centralt, eller vi prøver at finde en løsning med inddragelse af de decentrale led, ved jeg ikke. Jeg er måske tilhænger af, at hvis vi skal have en overordnet kvotelov – og det er jo en lovgivning, som der har været meget bred enighed om i Folketinget – må vi også tage konsekvensen af det, og så skal der også være en central beslutningskompetence i forbindelse med kvoteloven; ellers er det pjat at snakke om en overordnet kvotelov.

Når det så drejer sig om den rene teknik eller knap så rene teknik, må vi jo også diskutere, hvem der skal foretage det valg. Er det elseskaberne, der skal bestemme, hvad der skal anvendes i de kraftværker? Er det amtsrådene? Eller er det nogle andre myndigheder, der skal gøre det? Det må vi tage en nøgtern diskussion om.

Det, som har været udgangspunktet i denne sammenhæng – og det er måske ikke så dårligt, når det kommer til stykket – er, at elseskaberne har sagt, at de ønsker at gennemprøve flere forskellige metoder. Det er jo ikke sådan, at de ikke gennemprøver Topsøemetoden. Den gennemprøver de bare et andet sted end dér, hvor hr. Helge Mortensen tilfældigvis er opstillet. Man gør altså det, at man sådan set tager de forskellige tekniske metoder, som vi har her i landet, og på basis af dem prøver man så på lang sigt at finde ud af, hvad der er det mest hensigtsmæssige.

Man kan da diskutere, om det er elseskaberne eller amtsrådene, der skal stille kravene. Jeg synes, det er en oplagt ting at tage i forbindelse med udvalgsarbejdet med det udgangspunkt, at de overlapninger, som vi har i dag, ikke er acceptable. De fører til kompetencestridigheder, og de fører til, at sagerne trækkes i langdrag, så det må vi finde en løsning på.

Jeg er da glad for, at hr. Leif Hermann ikke genoptog den gamle diskussion om kravene til NO_x , for den er lidt trivial. Sådan som jeg oplever den, kan vi vel ikke regne med, at den er afsluttet før hen imod år 2000, hvor det korte sigt og det lange sigt har indhentet hinanden. Så

kan vi jo se, om vi fortsat har interesse i at stå og fortælle hinanden noget om den sag på det tidspunkt eller der måske er dukket andre og nok så interessante problemer op.

Hr. Leif Hermann har da ret i, at selvfølgelig er ord med hensyn til besparelser ikke nok; der skal også konkrete forslag til. Det er jo noget, vi får lejlighed til at diskutere i forbindelse med regeringens redegørelse om Brundtlandrapporten og konsekvenserne for Danmark, og det synes jeg er det rigtige sted at tage diskussionen.

Men det, jeg ville med mine bemærkninger, var sådan set at sætte dem ind i en større sammenhæng. Det drejer sig om, at vi får nogle besparelser på energiområdet, hvis vi for alvor skal gøre noget ved den miljøforurening, som stammer fra selve energiområdet. Men det er selvfølgelig ikke nok. Det er to ting, der hænger sammen.

Hr. Svend Erik Hovmand som tidligere energiminister er det vel mest rigtigt at takke for hans forståelse for forslaget.

Til hr. Knud Lind må jeg sige, at jeg ikke er enig i betragtningerne om vandmiljøplanen som flipperi. Jeg er enig i nogle betragtninger om, at vi skal diskutere vandmiljøplanen og selvfølgelig også resultaterne af den. Det er også nødvendigt at indlede en dialog med andre lande end EF-landene; det er nødvendigt, at vi får Østtyskland og Polen med. Men det er altså ikke ligegyldigt, hvad der sker i EF-landene. Det er alligevel så store landområder, at en forureningsbegrænsning dér selvfølgelig ikke tilsiger, at man ikke skal gøre noget i Østeuropa eller i Polen, men det hjælper nu trods alt ganske markant på vores alle sammens forurening, at lande i EF går i gang. Jeg kan egentlig ikke se andre metoder, end at netop landområder som EF går i spidsen og indleder en dialog med Østeuropa i det hele taget.

Jeg har til dels svaret på fru Marianne Jelveds spørgsmål om det centrale/decentrale, og til fru Lis Noer Holmberg har jeg også sagt det helt overordnede, at vi sådan set ikke kan prale af så forfærdelig meget.

Jeg vil godt konkret om spørgsmålet om NO_x -reduktionen sige, at vi har tilsluttet os erklæringen i Sofia, som går ind for en kraftig reduktion af NO_x -forureningen. Den diskussion, vi har om bilerne her i Danmark, hvor vi går ind for strengere krav til bilernes udstødning, skal